

ஈழத் தமிழர் வாழ்க்கையில் 1983 ஓர் பரெய திரூபம் . பிறந்த மண்ணைவிட்டு வளெயிறேறுவது அபப்பி ஒன்றும் சாதாரணமாக எதிர்கொள்ளும் முடிவு அல்ல. நிர்ப்பந்தமாகிப் போகும் போது தாய் மண்ணைத் திரும்பப் பார்க்கப் போகிறோமா? இல்லையா? என்ற நிச்சயமின்றி எங்கு போகப் போகிறோம்? எப்படி வாழப் போகிறோம்? என்ற நிச்சயமமின்றி சொந்த மண்ணை விட்டு பிரிவதும், பின் எங்கெங்கோ உலகப் பரப்பெங்கும் அலையாடப்படுவதும், ஓர் பயங்கர சொப்பனம் நிஜமாகிப் போகிற காரியம் தான். இப்போது முப்பது வருடங்கள் அலகைக் கழிக்கப்பட்ட பிறகு கண்டாவிலோ, ஆஸ்திரேலியாவிலோ இன்று ஓர் நிம்மதியுடன் வளெமண்ணில், சமூலில் கலாசாரத்தில் வாழ்பவர்களின் வாழ்க்கை ஓர்வாறான அலையாடல் ஓய்ந்த அமதி பெற்றுள்ளது, இழப்புகளின் நினைவுகள் சிலரை வறுத்த, சிலர் விதிக்கப்பட்டுள்ள வாழ்க்கையுடன் சமாதானம் கொள்ள. அயல் மண்ணில் மூதலில் வாடி வதங்கிப் பின் வரே கொண்டு முள்ளை துளிர்த்து வாழும் வளர்ச்சி கொள்ளும் இயல்பில் அல்ல.

ஒரு தலமைமுறையைக் காலம் சிலராக் கு பிறந்த மண்ணுடன் உறவுகளை அவ்வப் போது தொடர வாய்ப்புகள் தந்துள்ளது. சிலராக் கு அவ்வூறவர்கள் மட்டுமல்ல மண்ணும் இல்லையெனவும் ஆகியுள்ளது. மிகவும் சிக்கலான வரலாற்றை ஈழ மண்ணில் பிறந்துள்ளோருக்கு தந்துள்ளது அந்த வரலாறு. ஈழத் தமிழரை உலகெங்கும் வீசியெறிந்துள்ளது இரண்டு தலமைமுறை வரலாறு துன்பத்தினிடையே தான் பூதிய, நினதை துப்பார்க்காத மலர்ச்சிகளையும் மனிதரின் வாழ்வோட்டம் என்ற துடிப்பும். பச்சையே பாரக்கமுடியாத அபிவானம் வரையீளும் பாலையில் கட்ட அபிர்வமிக அழகான விதவிதமான கத்தாழகைகள் பிக்கும் மலர்கள் பார்க்க வினோதமானவை. உயிர்ப்பு இதற்கையே ஆச்சரியங்களாகக் கொண்டது. எங்கு எது மலரும், எது எத்தகைய பயனுமற்ற விளைச்சல்களைப் பரப்பும் என்று யார் சொல்ல முடியும்? அமையியான காலங்களில் வற்றுப் பிரசாரங்களையும் கோஷங்களையும் தந்த ஒரு இனம், அலகைக் கழிக் கப்பட்டு எங்கெங்கோ உயிர்த்தரிப்புக்கு வீசப்படும் போது அதன் ஜீவத்துடிப்பின் அடியோட்ட உணர்வுகளையே டட்டெடுக்கிறது. எதிர்நிற்கும் வாழ்வை அதன்குணத்தில் எதிர்கொள்கிறது. அதைப் புரிந்து கொள்ள முயல்கிறது. அரசியல், சித்தாந்த, ஐதீய கோஷங்களே ஒதுக்கி.

அதன் வாழ்க்கையின் ஆழந்த அர்த்தங்களையும் மீட்டெடுக்கிறது. இதையெல்லாம் வறண்டு அரசியல் வாய்ப்பாடுகளில் அடையத் துவிட முடியாது. மனித ஜீவனின்

